

X НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС „ОТ УЧИТЕЛЯ - С ЛЮБОВ“

ТАНЯ ПОПОВА - СТАРШИ УЧИТЕЛ ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА В СУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“, Е ОТЛИЧЕНА С ПЪРВА НАГРАДА ЗА ПОЕЗИЯ В X НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС „ОТ УЧИТЕЛЯ – С ЛЮБОВ“

Международна фестивална програма "Приятелите на България", в партньорство с Министерството на образованието и науката, Националният дворец на децата и Българският хоров съюз, проведе десетото издание на Националния конкурс за специалисти, работещи с деца и ученици с изяви дарби в направление "Изкуства", под надслов "От учителя – с любов!"

Над 700 директори и педагози от системата на предучилищното и училищно образование от цялата страна се включиха в надпреварата. Те участваха в три категории – писмена, литературна и практическа част.

62-ма директори на детски градини, училища и центрове за личностно развитие, учители и специалисти бяха наградени в Министерството на образованието и науката за успешното си представяне на официалната церемония по награждаване, която се състоя на 13 юни 2017 г. От името на министъра на образованието и науката - Красимир Вълчев, участниците и организаторите на Конкурса поздрави Деница Сачева - заместник – министър, за възможността чрез него да се мотивират повече преподаватели да откриват и работят с талантливите деца на България.

Призьорите получиха грамоти, плакети и предметни награди от МОН, от управителя на Международна фестивална програма "Приятелите на България" - Цветан Иванов, от Националния дворец на децата и Българския хоров Съюз.

В раздел "ПОЕЗИЯ" с първо място бе отличена Тая Попова, старши учител по български език и литература в СУ "Васил Левски", гр. Севлиево, за стихотворенията си - "В зелено" и "Икар".

ИКАР

Към слънцето разпери той криле
и с ласото на словото го върза,
да бъде син на музите прие
и към небесната поляна се забърза.
Почакай! Спри!
Греховните извивки на балконите
събличат жадно своите рамене
и с своя дрезгав глас клаксоните
крилете скриват в прозаични светове.
Стрехите гледат все под вежди
за падащите през нощта звезди,
във отеснели дрехи и надежди
паважът сив безизразно мълчи.
Аз все сънувам този полет,
с изплетени от слънчев вик слова
земята разцъфтява като в пролет,
а той - поетът – пришива ѝ крила!

В ЗЕЛЕНО

Оцвети ме в зелено, с дъх на прясно сено,
разсъблечени пак ще слизат звездите
да играят онова лудо самодивско хоро,
дето изпълва със завист дните.

Оцвети ме в зелено, в люлка от мъх ме залюлей,
да запее със чистия ромон потока,
вятърът - стихнал, да онемей
в колесницата си, без цел и посока.

Оцвети ме в зелено, с цвят на младо жито,
хамбар от надежди за гладния да сторя,
денем да пия лъчи от слънчевото копито,
нощем с песента на шурците да си говоря.

Оцвети ме в зелено, с пролетен развигор среши гората,
знамето - хайдушкото, зеленото - нека се вее,
не позволявай святото дрипа да става –
ехото спуска бесилка и призрачно я залюлява.

Оцвети ме в зелено, за да опазя тайните на реката,
да тъка непрестанно синята дреха пак на простора,
Боже, не ме превръщай във блато,
със кресливите жаби да споря!

Оцвети ме в зелено, в стих земята побрала,
да оставя следа в браздата, с изумрудени стръкчета засияла!